

JURIĆ, Ilija

Rodio se 19. srpnja 1913. u Konjicu. Osnovnu školu je pohađao u rodnom mjestu, gimnaziju u Sarajevu, a jedno vrijeme je studirao slikarstvo i kiparstvo na Sveučilištu u Zagrebu.

Za rata obnašao je različite dužnosti u hrvatskoj državnoj službi u Crikvenici, Zagrebu i Sarajevu.

Nakon rata odlazi sa ženom i dvoje djece iz domovine s tisućama sunarodnjaka, te se iz Austrije i logora u Italiji uspijeva prebaciti u Argentinu podkraj 1947. Tamo je, skrbeći za osnovne životne potrebe svoje obitelji i malo slijedeći svoju bohemsku narav, često mijenjao mjesta boravka. Redali su se Buenos Aires, Rosario, Mendosa, Buenos Aires, Comodoro Rivadavia i naposljetku Cordoba. Tu je ovaj odmilja zvan "Stari gromovnik" i "Vidovnjak" nakon svoga "ispunjena sna", kako je sam dugo prije napismeno prorokovao (uspostava i međunarodno priznanje države Hrvatske), mogao umrijeti u miru 28. veljače 1991.

Još kao gimnazijalac počeo je pisati i objavljivati, da bi poslije sve više surađivao novinarskim i književnim prilozi u brojnim novinama i časopisima kao što su bili "Omladina", "Mladost", "Mlada Hrvatska", "Sarajevski novi list", "Jutarnji list", "Naš put", "Spremnost" i drugdje.

U emigraciji je nastavio još više pisati. Redali su se romani, pripovijesti, dramska djela, pjesme i novinarski prilozi. Njegovi igrokazi su imali sreću, što je za hrvatsku emigraciju netipično, biti izvođeni, pa makar i na amaterskim daskama. Već u logoru Fermo godine 1946. prikazana je njegova komedija "Fiskultura". Njegova drama "Fazlagića Kula" prikazana je u Buenos Airesu podkraj 40-ih, a drama "Za obraz" u nekim australskim mjestima u početku 80-ih godina. Zajedno s uredništvom "Hrvatskog Vjesnika" u Australiji pokrenuo je i uređivao u početku 70-ih, nažalost, kratkotrajni humoristički časopis "Trnokop". Bio je dobio mjesto direktora li "Hrvatskom Vjesniku" i odlučio odseliti u Australiju, ali su australske vlasti iz političkih razloga zabranile ulaz i njemu i njegovoj obitelji.

Jurić se neprestance bavio i domoljubnim radom i osnivao ogranke "Hrvatskog Domobrana" i "Hrvatskog narodnog vijeća", a i sam je bio izabran za sabornika HNV -a.

Jurić nije bio nepoznat ni Argentincima. Godinama je pisao za novine "El Patagonico" i "Cronica", za taj dnevnik najviše naklade u južnom dijelu Argentine. Mirovinu je zaradio poučavajući u kiparstvu u Comodoro Rivadavia na školi "Escuela Especial de Formacion Laboral Nro.738" i držeći katedru za kiparstvo na "Escuela Municipal de Bellas Artes".

Ipak će ga najviše pamtiti po njegovim kiparskim radovima rasutim po gradovima u kojima je živio, kao po onom spomeniku radniku (Monumento al Trabajador) na Rivadavia aveniji u Comodoro Rivadavia (visok pet metara) ili po bisti Bude u prirodnoj veličini u Kineskom salonu u Mendozi. U glavnom je radio u drvetu, ali također u keramici i kamenu, a kad je slikarstvo bilo posrijedi koristio se uljem na platnu.

Zasebice je objavio sljedeća djela:

- *Mi ostajemo (roman)*, Sarajevo 1944.
- *Ilusiones Sangrientas (pripovijest; na španjolskom)*, Rosario 1950.
- *Comunismo sin mascara (suautor s fra Blažom Štefanićem; publicističko-dokumentarni prilozi na španjolskom)*, Rosario 1950.
- *Kraljičino vrelo (roman)*, Buenos Aires 1952.
- *Ženidba Muje Grabovice (dotjerao i uredio; junački ep)*, Madrid 1965.
- *Drina zove (pjesme)*, Sydney 1968.
- *Vidovnjak (roman)*, Cordoba (Argentina) 1984.